

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. L. P.**, zast. JUDr. Tomášem Soukupem, BA, advokátem se sídlem Pekařská 389/21, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2010, č. j. JMK 124753/2010, sp. zn. S-JMK 124753/2010/OD/Ko, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2011, č. j. 57 A 111/2010 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 28. 2. 2011, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2010, č. j. JMK 124753/2010, sp. zn. S-JMK 124753/2010/OD/Ko. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odbor dopravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 2. 8. 2010,

č. j. MR-S 6899/10-ODO VAP/7, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc, kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 5. 2010 v 16:36 hod. na silnici II/395 v obci Zastávka, ulice Babická, kde je omezena rychlost jízdy na 50 km/h, řídil vozidlo značky Škoda Octavia, rychlostí 64 km/h (při zohlednění odchylky měření ± 3 km/h), čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem (zákon č. 361/2000 Sb.) v obci o méně než 20 km/h. Stěžovateli byla za spáchaný přestupek uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Řízení před krajským soudem

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2010 žalobu ve správním soudnictví, kterou krajský soud shledal nedůvodnou. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pro naplnění formální a materiální stránky přestupku je podstatná skutečnost, že stěžovatel mohl vědět a měl vědět, že jízdou vozidlem v dané rychlosti se dopouští protiprávního jednání. Současně přihlédl k tomu, že stěžovatel nemohl předpokládat, že se nebude v místě, kudy projížděl se svým vozidlem, nacházet množství osob, dětí nebo dokonce vozidel a dodal, že stěžovatelem tvrzené okolnosti skutku nelze označit za mimořádné, tedy způsobilé snížit stupeň nebezpečnosti činu pro společnost tak, aby nenaplnily materiální znak přestupku. K námitce opodstatněnosti měření rychlosti Policií ČR v daném úseku krajský soud uvedl, že pravomoc měřit rychlost dopravních prostředků je Policii ČR dána ze zákona. V projednávané věci tak Policie ČR učinila v obci a není rozhodující, jestli se místo měření nacházelo blízko ukončení obce nebo v jiném místě, přičemž dle krajského soudu ze spisu vyplývá, že se jednalo o místo, kde se nacházely budovy, kde byly chodníky a kde nebylo rozhodující, že v době měření nebyl vyšší provoz.

III. Kasační stížnost

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel předně nezpochybňuje, že formální stránka přestupku byla naplněna, neboť mu byla naměřena rychlost o 14 km/h vyšší, než je nevyšší povolená rychlost v daném místě; za sporné však považuje existenci naplnění materiální stránky přestupku, neboť je přesvědčen, že vzhledem k okolnostem, za nichž k překročení nejvyšší povolené rychlosti došlo, nebyla ohrožena ani omezena plynulost a bezpečnost silničního provozu. Za takové okolnosti, které snižují společenskou nebezpečnost jeho jednání na takovou míru, že materiální znak přestupku nebyl naplněn, považuje stěžovatel zejména přehlednost měřeného

úseku, absenci zařízení pro veřejnost (škola, hřiště atd.) nebo přechodu pro chodce, nepřítomnost zvýšeného pohybu osob, blížící se konec obce či stěžovatelovu dosavadní řidičkou praxi. Stěžovatel má tudíž za to, že i kdyby mu bylo známo, že svojí jízdou překračuje nejvyšší povolenou rychlost, měl by vzhledem k výše popsaným okolnostem prokazatelně důvodně za to, že koná v souladu s právem, neboť nikoho ani ničeho svojí jízdou nemůže ohrozit ani omezit, a nenarušuje zájem společnosti na ochraně plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, respektive nenaplňuje materiální znak přestupku. Krajský soud měl proto dle názoru stěžovatele mimo překročení povolené rychlosti zohlednit při rozhodování o vině též další okolnosti, které jej měly vést k závěru o naplnění materiální stránky přestupku. Nadto stěžovatel spatřuje argumentaci krajského soudu vnitřně rozpornou. Jako rozporný označil stěžovatel názor soudu, že pro naplnění formální a materiální stránky přestupku je podstatné, že stěžovatel měl vědět nebo mohl vědět, že se dopouští protiprávního jednání. Z uvedeného tvrzení soudu stěžovatel dovozuje, že naplnění materiální stránky se porušením formálních znaků přestupkového zákona předpokládá. Oproti tomu krajský soud dle stěžovatele protichůdně konstatuje, že zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti motorovým vozidlem, jejichž překročení působí naplnění materiálního znaku přestupku.

Závěrem stěžovatel namítá, že se krajský soud měl podrobněji zabývat důvodem, proč Policie ČR měřila rychlost právě v daném místě, a vzít tuto skutečnost v potaz při hodnocení materiální stránky posuzovaného skutku. K tomu stěžovatel odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010 a sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008, z nichž dovozuje, že pokud je státní orgán formálně nadán nějakou pravomocí, nemůže tuto pravomoc uplatňovat bez toho, aby byl vysledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelem namítané vady rozsudku krajského soudu neshledává, s jeho závěry se plně ztotožňuje a kasační stížnost navrhl jako nedůvodnou zamítnout. Žalovaný dále odkázal na svoji argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Dodal, že setrvává na svém stanovisku, že se všemi okolnostmi jednání stěžovatele podrobně zabýval, přičemž k závěru o nedostatku materiální stránky stěžovatelova jednání nedospěl. Důvod měření rychlosti Policií ČR v daném úseku považuje z hlediska naplnění materiální stránky jednání za bezvýznamné, neboť neurčuje povahu skutku ani se skutku samotného netýká. Výběr místa měření rychlosti jízdy Policií ČR není dle žalovaného kritériem zákonnosti měření a použitelnosti jeho výsledku.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně neztotožnil s argumentací stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně zabýval naplněním materiální stránky spáchaného přestupku, a s tím související námitkou zmatečnosti a rozpornosti rozsudku krajského soudu. Z kontextu obsahu napadaného rozsudku je dostatečně seznatelné, že krajský soud na úvod svého hodnocení provedl rozbor, jakým způsobem obecně přistupovat k hodnocení materiální stránky přestupku, a dále se již konkrétně zabýval posouzením naplnění materiálního znaku jednání, kterého se dopustil stěžovatel. Své hodnocení přitom opřel o skutkové okolnosti případu a prakticky je spojil s hodnocením skutkové podstaty spáchaného přestupkového jednání, když mimo jiné uvedl, že stěžovatelem tvrzené okolnosti případu nepovažuje za mimořádné, tak aby byly způsobilé snížit stupeň společenské nebezpečnosti činu pod míru naplnění materiálního znaku přestupku. K tomu zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 - 74 ze dne 14. 12. 2009 (dostupné na www.nssoud.cz), na který v kasační stížnosti poukazuje rovněž stěžovatel a vycházel z něj mimo jiné při svém hodnocení též krajský soud, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Stěžovatel se způsobem své jízdy dopustil jednání, které bylo správním orgánem kvalifikováno jako přestupek dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o přestupcích, kterého se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci o méně než 20 km/h. Stěžovatel v projednávané věci překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci o 14 km/h, tedy ve výši blížící se horní hranici rychlosti, která je pro danou skutkovou podstatu vymezena zákonem. Stěžovatelem tvrzené okolnosti případu, které by v daném případě mohly snížit společenskou nebezpečnost jednání na takovou míru, aby nenaplnila materiální znak spáchaného přestupku, by tedy úměrně měly dosahovat vyšší intenzity. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, jestliže stěžovatelem tvrzené okolnosti nevyhodnotil jako mimořádné, jestliže vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel se přestupku dopustil v místě, kde se nacházely budovy a chodníky, a dále uvedl, že stěžovatel nemohl ani předpokládat, že se nebude v místě, kudy projížděl, nacházet množství osob, dětí nebo vozidel. Rozhodnutí krajského soudu nelze hodnotit ani jako zmatečné či vnitřně rozporné, stěžovatelem označená

protichůdná tvrzení v rozsudku krajského soudu lze posoudit jako zapadající do celkového kontextu rozsudku, kde se krajský soud, jak již bylo uvedeno výše, zabýval nejprve obecnými otázkami posuzování materiální stránky přestupku a teprve následně přistoupil ke konkrétnímu hodnocení přestupkového jednání stěžovatele v projednávané věci.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud ve svém hodnocení nezohlednil opodstatněnost měření rychlosti Policií ČR v daném úseku. Stěžovatel ve své námitce tedy nezpochybňuje oprávnění orgánu Policie ČR provádět měření rychlosti jízdy účastníků silničního provozu, upozorňuje pouze na vhodnost výběru místa, kde Policie ČR své oprávnění realizovala, ve kterém spatřuje překročení pravomoci svěřené orgánu veřejné moci. K tomu zdejší soud uvádí, že lze souhlasit se stěžovatelem, že by bylo zřejmě možné nalézt vhodnější úseky pro měření rychlosti jízdy Policií ČR, nicméně zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, který Policii ČR svěřuje výkon dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, volbu místa, kde je Policie ČR oprávněna tento dohled vykonávat, nijak neomezuje. Jak vyplývá ze spisového materiálu, v projednávané věci došlo k měření rychlosti jízdy v obci, a to v místě, v jehož okolí se nacházejí budovy. V daném případě tedy nelze výkon pravomoci Policie ČR hodnotit jako nepřiměřený či svěřenou pravomoc překračující, nelze jej tedy hodnotit jako projev svévole či excesivní vybočení z mezí daných ústavním pořádkem (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010, bod 23., dostupný na nalus.usoud.cz). Stěžovatel poukazuje toliko pouze na vhodnost výběru místa měření rychlosti jízdy, žádným způsobem však již překročení pravomoci ze strany Policie ČR neprokazuje. Nejvyšší správní soud se proto z výše uvedených důvodů ztotožnil se závěry krajského soudu a námitku stěžovatele posoudil jako nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu